

Sygn. akt II Ka 504/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Protokolant:	stażysta Renata Olędzka

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015 r.

sprawy **A. O.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 24 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 543/14

utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180,00 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 504/15

UZASADNIENIE

A. O. został oskarżony o to, że:

w dniu 04 września 2014 roku w S., w powiecie (...), województwie (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,01 mg/l prowadzącym do stężenia 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Węgrowie:

I. oskarżonego A. O. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 160 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

III. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) wydane przez Starostę (...) od dnia 04 września 2014r. do dnia 24 czerwca 2015r.;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 zł tytułem opłaty oraz obciążył go poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 150 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów w szczególności uznaniu za wiarygodny wynik badania oskarżonego na zawartość alkoholu alkometrem, w stosunku do którego brak było wiarygodnej informacji odnośnie jego sprawności i legalizacji oraz na poczynieniu ustaleń faktycznych na podstawie nie poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii świadectwa legalizacji tego alkometru, jak również rozstrzygnięciu nie usuniętych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez przyjęcie, że wynik badania alkometrem jest prawidłowy w sytuacji, gdy w aktach sprawy nie znajdowały się jakiegokolwiek dokumenty pozwalające na zweryfikowanie jego sprawności;

2. rażąco niewspółmierność środka karnego, orzeczonego wobec oskarżonego, polegającą na orzeczeniu względem niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, podczas gdy okoliczności sprawy, w szczególności miejsce i czas czynu, postawa sprawcy oraz jego dotychczasowa niekaralność wskazują, iż zasadnym byłoby wymierzenie w stosunku do niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o wymierzenie oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługuje.

Według Sądu Odwoławczego Sąd I instancji w prawidłowy sposób zebrał i ocenił dowody oraz okoliczności ujawnione w toku postępowania, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Nie budzi także wątpliwości, że postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało przeprowadzone starannie, a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest dokładna, nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej przepisem art. 7 kpk. Ponadto uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk i pozwala na kontrolę odwoławczą prawidłowości rozstrzygnięcia. Tamże Sąd I instancji szczegółowo wskazał dowody, którym dał wiarę oraz wyjaśnił, z jakich powodów na taką jego ocenę zasłużyły. W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i należy stwierdzić stanowczo, iż Sąd ten nie popełnił błędu, jaki zarzuca mu skarżący w swojej apelacji.

W tym miejscu, ażeby nie powtarzać wszystkich argumentów przytoczanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy uznał za stosowne ograniczyć się tylko do wskazania najistotniejszych okoliczności, które przemawiają za uznaniem za prawidłowe ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w Węgrowie. Ustalenia te Sąd ten w głównej mierze oparł na wyjaśnieniach oskarżonego, który od początku postępowania w niniejszej sprawie nie kwestionował swojej winy i przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Relację zdarzenia wskazywaną przez oskarżonego potwierdzili zarówno funkcjonariusze policji w osobach Ł. S. i A. K., dokonujący kontroli oskarżonego, jak i znajomy A. O., z którym uprzednio spożywał w lesie alkohol – A. B.. Nie ulega zatem wątpliwości, iż oskarżony w dniu 04 września 2014r. prowadził samochód osobowy po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości. Wprawdzie w apelacji obrońca oskarżonego podejmował próby wzruszenia wiarygodności dowodu w postaci urządzenia kontrolno-pomiarowego, którym dokonywano badania stanu nietrzeźwości oskarżonego w toku zdarzenia, jednakże próby te okazały się nieskuteczne. Podkreślić należy, że w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak też w końcowych wnioskach, obrońca nie kwestionował winy oskarżonego,

a wcześniej świadectwa legalizacji. obrońca oskarżonego podnosił w apelacji i na rozprawie odwoławczej, iż znajdujące się na k. 3 akt sprawy świadectwo wzorcowania urządzenia alkometru nie jest odpowiednio poświadczony za zgodność z oryginałem i jako takie nie może stanowić wiarygodnego dowodu obciążającego A. O.. Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do kwestionowania prawidłowości i rzetelności przeprowadzonego wobec oskarżonego badania trzeźwości, a tym bardziej do legalności urządzenia użytego do przeprowadzenia tego badania. Sąd Odwoławczy celem rozstrzygnięcia wątpliwości co do legalności użytego wobec oskarżonego alkometru przeprowadził odpowiedni dowód i uzyskał poświadczony za zgodność z oryginałem świadectwo wzorcowania analizatora wydechu typu Alkometr A 2.0 nr fabryczny 289/94.

Sąd Odwoławczy nie podzielił stanowiska zaprezentowanego przez obrońcę na rozprawie odwoławczej, wg którego na przeszkodzie zaliczenia w poczet dowodów potwierdzonego za zgodność świadectwa legalizacji, które stanowi dowód niekorzystny dla oskarżonego, stoi wniesienie apelacji na korzyść oskarżonego.

W czasie badania oskarżonego użyty alkometr miał świadectwo legalizacji, które zostało dołączone do akt, bez potwierdzenia za zgodność. obrońca nie kwestionuje wiarygodności tej kserokopii ze względu na treść, podnosząc iż z powodu jej niepoświadczenia brak było informacji o sprawności urządzenia.

W tym miejscu przytoczyć należy stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 4.12.2012 r III KKN 370/00 stwierdził, iż „kserokopia jest pismem wtórnym, równorzędnym z oryginałem i zgodnym z nim pod względem treści, jak i układu ... stwierdza się, o ile nie zostanie zakwestionowana wiarygodność kserokopii, istnienie prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.” Z uzasadnienia tego wyroku wynika także, że nie zawsze wymagane jest poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. W niniejszej sprawie nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż kserokopia świadectwa legalizacji nie była kwestionowana ze względu na treść, a nadto, iż fakt znajdowania się przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości został potwierdzony innymi dowodami, o których była mowa wcześniej.

Reasumując, Sąd Rejonowy zgodnie z zasadą obiektywizmu i zasadą swobodnej oceny dowodów po uprzednim ujawnieniu w toku rozprawy całokształtu okoliczności, po rozważeniu wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz wyczerpującym i logicznym uargumentowaniu swoich wywodów w motywacyjnej części wyroku dokonał ustaleń faktycznych, które pozostają pod ochroną prawa procesowego i zarazem jednoznacznie wskazują na konieczność przypisania A. O. sprawstwa w zakresie zarzucanego mu czynu.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego stwierdzić należy, iż z całkowitą aprobatą Sądu Odwoławczego spotkało się także rozstrzygnięcie dotyczące kary wymierzonej oskarżonemu, w tym także rozmiaru środka karnego. Wbrew stanowisku apelującego, Sąd I instancji wyrokując w niniejszej sprawie w odpowiednim stopniu uwzględnił wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary zawarte w kodeksie karnym (m.in. w art. 53 kk w zw. z art. 56 kk), w wyniku czego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został orzeczony na okres adekwatny do stopnia winy sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Należy bowiem stwierdzić, iż w momencie zatrzymania A. O. zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu prowadziła do stężenia 1,11 mg/l, a więc ilość progową z art. 115 § 16 kk - decydującą o stanie nietrzeźwości i zarazem o uznaniu czynu za przestępstwo z art. 178a § 1 kk - przekroczyła aż o 1,72 %. Zdaniem Sądu Okręgowego, nagminność przestępstw tego rodzaju oraz zagrożenie, jakie sprowadzają dla życia i zdrowia innych osób nietrzeźwi uczestnicy ruchu drogowego wymaga zdecydowanej, a zarazem sprawiedliwej, reakcji ze strony wymiaru sprawiedliwości. Dlatego też Sąd Odwoławczy nie skorygował wymiaru orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w sposób postulowany przez apelującego, uznając, iż pomimo uprzedniej niekaralności oskarżonego i jego przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, 2-letni wymiar orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego nie jest rażąco surowy. Wprawdzie jak wskazuje obrońca oskarżonego za okoliczność łagodzącą powinien być uznany fakt, iż A. O. przejechał krótki odcinek drogi w swojej macierzystej miejscowości, jednakże właśnie fakt bliskości jego miejsca zamieszkania, do którego po spożyciu alkoholu powinien był udać się pieszo i nie podejmować się kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, stanowi o wyjątkowym lekceważeniu obowiązujących przepisów i lekkomyślności oskarżonego, co musiało spotkać się z odpowiednią dolegliwością ze strony Sądu celem

uświadomienia A. O. naganności takiego postępowania. Wskazane wyżej okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, wskazują także na to, iż adekwatnym okresem stosowania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie okres 2 lat, albowiem swą postawą oskarżony nie daje gwarancji, że może być pełnoprawnym i odpowiedzialnym uczestnikiem ruchu drogowego.

Reasumując, tak orzeczona kara i środek karny, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględniają cele, jakie powinny spełniać, w szczególności przyczynią się do uświadomienia oskarżonemu zgubnego wpływu alkoholu na kierujących samochodem oraz uczynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Wymierzona w ten sposób kara jest współmierna do stopnia jego zawinienia, wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Sąd Okręgowy nie uwzględniając apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 24 czerwca 2015r.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.), obciążając nimi oskarżonego.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł, jak w wyroku.